

ΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακῆσα κι' ἑννεῖντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέγωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δι' ὅπως νάζια κι' ἐντροπὴν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅπως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ὁγδοὴ Δεκεμβρίου κι' εἰκοστὴ
καὶ πάλι μποναμάδες θαυμαστοί.

Τρακόσα ἐξῆντα κι' ἑπτὰ
κι' ἂς στέλλουν ἀπ' ἐξω λεπτὰ.

Μποναμάδες μας κι' εὐχαῖς,
ὅπου πέφτουν σὰν βροχαῖς.

Στὸν Βασιλέα μας λουφέ καὶ σιδερένια 'γεῖα
καὶ νὰ μὴν πάθῃ ἄλλοτε τὴν ἀνεμοβλογιά.

Εἰς τὸν Ζαήμεν φίμωτρο τὸ στόμα του νὰ φράξῃ
πρὶν μὲ τὰ λόγια τὰ πολλὰ ταῦτις μας νὰ τρομάξῃ.

Εἰς τὸν κλεινὸν Διάδοχον τῆς ἀστραπῆς τὸ ἄτι
καὶ Μανωλάδες δωρεὰν καὶ χάρισμα Παλάτι.

Στὸν Ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν μιὰ νύφη ὅλο τάλαντα
κι' ἓνα καράβι ἀπ' αὐτὰ ποῦ τριγυρνοῦν 'στὰ Κόλιντα.

Στὸν Πρίγκηπα Γεώργιον, τῶν θαλασσῶν τὸ θρέμμα,
κρενικὸ καὶ σίδερο νὰ πάρῃ 'λίγο αἷμα.

Εἰς τὸν Γερικωστόπουλο, τοῦ Θεωρῆ τὸν στυλο,
εἰς τὴν καινούρια ἐκλογὴ νὰ φάῃ τὸν Γκερύλλο.

Στὸν Τελετάρχη τῆς Αὐλῆς, Σταμάτη τὸν Μπουντούρη,
εἷς κοντάρι τρεῖς ὀργυιαῖς γιὰ κάθε νταβατούρι.

Εἰς τὸν Τρικούπη τὸν βουβὸ τὸ Κατηγορητήριον
νὰ τὸ μεταχειρίζεται εἰς τὸ ἀφροετήριον.

Λίγο μαντζούνι δυνατὸ 'στὸν Φίλιππα τὸν Λέλη
κι' ἀπὸ χαρτόνι τρικαντὸ 'στὸν Θῶν καὶ τοὺς ἐν τέλει.

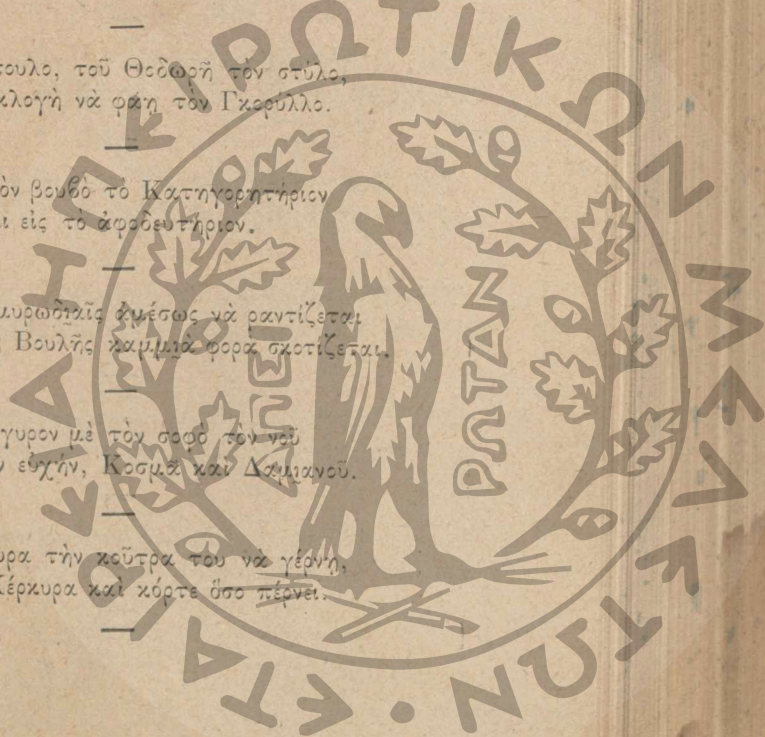
Εἰς τὸν Δραγούμη μυρωδιὰς ἀμέσως νὰ ραντίζεται
ὅταν 'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς χαρμιά φορὰ σκοτίζεται.

Στὸν Κοτζαμπάση Θεωρῆ Ἀλήπασσας νὰ γίνη
καὶ νὰ μᾶς πνίξῃ μιὰ χαρὰ σὰν τὴν κυρά — Φροσύνη.

Στὸν κύριον Ἀναργύρον μὲ τὸν σοφὸ τὸν ναὶ
τῶν Ἀναργύρων τὴν εὐχὴν, Κοσμά καὶ Δαμιανῶ.

Στὸν Δεληγιώργη σὰν ἀσκή γιὰ ὅλα νὰ φουσκώνῃ,
ἀλλὰ καὶ ξύδι κάμποσο νὰ πίνῃ σὰν θυμῶν.

Στὸν Θεοτόκη ἄγκυρα τὴν κοῦτρα του νὰ γέρῃ,
ταξειδία ὡς 'στὴν Κέρκυρα καὶ κόρτε ὅσο πέρνει.

Εἰς τὸν Βουλπιώτη τὸν λιγὸ τοῦ Τάκη τοῦ τῆ μούρη
καὶ τέλος νὰ φιλιωθῇ μαζί με τὸν Μπουντούρη.

Σπαθιά 'στὸν Ζῶτο, ποῦ περνᾷ γιὰ ξιφομάχος πρῶτος,
κι' ἀπ' ὅλους τοὺς πολέμους τοῦ νὰ βγαίνει πάντα σότος.

Σφυρίκτριαι 'στὸν Χατζόπουλο, ποῦ λόγους μαγειρεύει,
γιὰ νὰ σφυρίξῃ πρὶ πολὺ ὑπόταν ρητορεύη.

Εἰς τὸν Πετρίδη τὸν σοφὸ τὸν καὶ 'Αντερογάλητη
κάθε Παιδείας Ὑπουργὸ νὰ ἔχῃ 'Εφιάλητη.

'Στὸν Γιώργη Φαρμακόπουλο, ποῦ θαλλεῖ ὡς τὸ κρίνον,
νὰ χαίρεται τὸν θεῖον τοῦ κι' ὁ θεὸς τοῦ ἐκείνον.

'Στὸν Γεωργαντᾶ ὡς ὄνειρον νὰ ἔχῃ τακτικὸν
πῶς Ὑπουργὸς βαπτίζεται τῶν Στρατιωτικῶν.

Εἰς τὸν Μανέτα τὸν πολὺ, λεβέντη ζηλευτό,
ἂν γίνη κόμμα τέταρτο νὰ πάῃ καὶ σ' αὐτό.

Εἰς τὸν Σισμάνη φέρμελη καὶ λύρα Γκραβθαρίτη
κι' ἐσώδρακο μεταξωτό εἰς τὸν Βαλκαριότη.

Γιὰ πάσσα τέμπο μερικὰ 'στὸν Βάρβαρη φουντούκια,
μιὰ κάππα 'στὸν Χρηστόπουλο καὶ 'στὸν Δαγρὲ τοῦζλουκία.

'Στὸν Κώστα Κωνσταντόπουλο κουράγιο γιὰ τὸ κόμμα
καὶ εἰς τὸν Σωτηρόπουλο τῆς παπρούνας χρῶμα.

'Στὸν Ράλλη δύναμι πολλή καὶ κάθε τόσο φόρα
κι' ὑπομονή καὶ ἀρυγγα ὡς ποῦ νὰ φθάσ' ἡ ὥρα.

Μακρὺ καὶ κατακόκκινο τοῦ Φιλαρέτου σκουφο
καὶ 'στὸν Παυλόπουλο πουλί, ὑποὶ τὸ λένε μπουφο.

'Στὸν Πέτρο τὸν ὑπνωτιστή, ποῦ πάντα τὰ σκαστίζει,
καμπόσαις ὑπηρετριας γιὰ νὰ τῆς ὑπνωτίζει.

'Στὸν Κώστα Κατσικόπουλο γκαουρτι καὶ μυζήθρας
κι' ἓνα σαποῦνι Κρητικὸ νὰ κἀνῃ μπουρμπουλήθρας.

'Στὸν Ψύλλα φύλλους 'στᾶχυρα ποτὲ νὰ μὴ γυρεύη
καὶ τοῦ Μπουριδῆ φρέσκ' αὐγὰ νὰ παρρητορεύη.

'Στὸν Πετραλιᾶ πετρέλαιο τῆς τρίχας τοῦ ν' ἀλείφῃ
καὶ 'στὸν μικρὸ τὸν Χοῖδᾶ μικρὴ κοκκίνα νύφη.

Εἰς τῶν Πατρῶν τὸν Κάτωνι χειρόκτις φιλντεκὲς
καὶ λάδι νὰ μωσχοβολᾷ 'σὰν μωσχοποντικός.

Εἰς τὸν Σταμάτη τὸν γιαντὸ κλυστήρι γιὰ τὸ στόμα τοῦ
καὶ 'στὸν Βαγγέλη Τσαρλαμπᾶ φτεκσίδι γιὰ τὸ χρώμα τοῦ.

'Στὸν Σπηλιάδη πούχασε τὴν πρώτη του φωνή
κι' ἐφέτος πάλι κάτσαντας σὰν πέρσιν νὰ γενῇ.

'Στὸν Κουμανιώτη ὠμορφιά σὰν τὸν ἀρχαῖο Πάρι
κι' ἄλλη Γαλλίδα ὠμορφὴ σὰν τὴν Σουλμὲ νὰ πάρῃ.

'Στὸν κύριον Κοντόσταυλον νὰ εὕρῃ τέλος κόμμα
καὶ κοντιλίκι δυνατὸ 'στὸν κάθε κόντε-Ρώμα.

Εἰς τὸν Πετσάλη τὸν κομψό, ποῦ τρέχει παρκαφόρος,
ἓνα καπέλο Ροῦι-Βλάς νὰ φαίνεται τεφόρος.

'Ἐνα χαρτοφυλάκιον 'στὸν ἄμειρο Μπασιᾶ,
ποῦ ἀδικεῖται πάντοτε μετὰ τὴν μπαιμπεσιᾶ.

Εἰς τὸν Ζωγράφου, λαίμαργο 'στὰ νοῦμερα κοράκι,
ἓν τεύχος ἀριθμητικῆς ἀρχαίας τοῦ Γεράκη.

Τρεῖς γλώσσαις εἰς τὸν Μπούμπουλη πατόκορφα νὰ 'βρίῃ
καὶ 'στὸν μικρούλη τὸν Ζερβὸ γιὰ γάλα ρογεβύζι.

Θάρρος 'στὸν Ἀργυρόπουλο κι' ἓνα μεγάλο κόπικνο
τὴν γούνα τοῦ Πρωθυπουργοῦ νὰ κἀνῃ κουρελόπανο.

'Στὸν Βαλσαμάκη πρὶ καλὴ Γραμματικὴ νὰ μάθῃ
καὶ Ὑπουργὸς νὰ βαπτισθῇ πρὶν μαρμαριὸ νὰ πάθῃ.

'Στὸν Γεωργη Κόρπα Ὑπουργὸς τώρα κοντὰ νὰ γένῃ
γιατ' εἶναι κρίμα κι' ἄδικο μετὰ τὸν καὶμὸ νὰ μένῃ.

Παλάντσα τοῦ Ζυγομαλᾶ ἔδω κι' ἐκεῖ νὰ γέρνῃ
καὶ σκουρα τοῦ Πρωθυπουργοῦ νὰ τοῦ τὰ καταφέρνῃ.

Εἰς τὸν Λεβιδῆ, τὸ γνωστὸ τοῦ Κορδονιοῦ ἀηδόνι,
νὰ γίνη Γκιώνης 'γρήγορα κι' αὐτὸς γιὰ τὸ Κορδόνι.

'Στὸν Φλογαίτη τὸν σκυφτό, ποῦ στέκει σὰν Νιόβη,
ἓνα φαλλίδι κοφτερὸ τὰ νύχια τοῦ νὰ κόβῃ.

'Στὸν Κυριακούλη τὸν γοργὸ περπατησιὰ λαγοῦ
γιὰ τὸ χαρτοφυλάκιον βεβαίου Ὑπουργοῦ.

'Στὸν Κοσσονάκο λεβεντιᾶ, 'στὸν Φλέσσα ἓναν κούκο,
εἰς τὸν Κοκκέβη δὴ παλτὰ καὶ πλάταις 'στὸν Γιαννούκο.

'Ἐνα μαχαίρι ξύλινο 'στὸν Νίκο Κοντογιάννη
μετὰ τοῦτο τὸν Ἀρμόδιο καμμιὰ φορὰ νὰ κἀνῃ.

'Στὸν Χατζηγάκη, Θεσσαλόν, μεστὸν φιλοπατρία,
μάλιστα περισπούδαστον περὶ λαθρεμπορίας.

'Στὸν Σάκη δὴ ποδήλατα, 'στὸν Εὐταξία γαλίτσα,
καὶ σουγτερὴ κοπανιστὴ 'στὸν νέο Κοπανίτσα.

Εἰς τὸν Ζαρίμπα, τὸν Ἀζᾶ, τὸν Τάκη καὶ τὸν Φίλιο
λίγο φανικὸν ὄζον καὶ ξάπλωμα 'στὸν ἥλιο.

'Στὸν Καραπάνο κόθερνο καὶ μιὰ μεγάλη κάσα
καὶ παστρικάς βλαχόκαλτσαις 'στὸν ντιστεγιέ Παλάσκα.

'Ἐνα 'στὸν Γεωργόπουλο ν' ἀνάβῃ καὶ 'λαγάκι
καὶ ποῦ καὶ ποῦ νὰ πλάνεται μετὰ τοῦ Χατζηγάκη.

Εἰς τὸν Ταρμαζή καρπαζιᾶς καὶ βῆμα νὰ μὴ κἀνῃ
ποῦ φορεῖς κι' ἂν διώχνεται ἀπὸ τὸν Δεληγιάννη.

Κτένι 'στὸν Λυμπερόπουλο γιὰ τὰ πυκνὰ μάλλια τοῦ
καὶ 'στὸν Γεωργάκη τὸν Παχὺ φασκίτιε γιὰ τὴν κοιλία τοῦ.

Εἰς τὸν Ἀλέκο τὸν Σαντζὺ τραπέζια καὶ βισλιά
γιὰ ὅσους Δεληγιάννους πηγαίνουν 'στὴν Ἑλλάδα.

Εὐχή 'στὸν Μαυραδέα τοῦ ἀριθμοῦ ν' ἀσπῆ
προστού μ' αὐτοῦς τὸλόμαρος κεφάλι τοῦ ἀσπείρη.

Συναμικὴ 'στὸν Κοκωσή καὶ κλέρα 'στὸν Κομνα
τοῦς πολέμους τῶν Ρωμηῶν νὰ δέρῃ 'στὸ ἀχάμνα.

Εἰς τῆς Βουλῆς τὸν Πρόεδρο καμπόση Καρφεῖνη
γιὰ νὰ 'μπορῇ καὶ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια νὰ μὴ κλείνῃ.

'Στὸν Ταταράκη τὸν Πετρή γιὰ τὰ μαλλὰ βατίνα
καὶ κἀρο 'στὸν Μουτσόπουλο τοῦ φίλου τοῦ Ρετσίνα.

Εἰς τὸ Χιωτάκι τὸν Συγγρό νὰ γίνετ'αι παλοῦνι
εἰς τὸν διαβόντρου Θεωρῶ, τὸ ἄμνηλο κουλοῦνι.

Ἐστὸν Τηνιακὸ Μαυρομυρῶ ἔν'αν παππᾶ γιὰ πλ'αρι
κι' εἰς ὅσους δὲν ἀνέφερα τῆς Παναγιᾶς τῇ χάρι.

Ἐστὸ νέο Χαβιρόχ'αν'ο τῆς πείνας νὰ φορήσῃ
καὶ μία ψάθα μποναμᾶ τὰ κῶλα του ν' ἀφήσῃ.

Ἐστὸν Σγούτα κι' ἄλλας δωρεᾶς ἀπὸ τὸν Θεωρῶν
καὶ ἡγήγορα νὰ γι'ατρευνῇ τὸ κάθε του μεράκι.

Γούρι ἔστὸν Σιδηρόδρομον τῶν Καλαμῶν καὶ Μύλων
γιὰ νὰ μὴ γίνῃ κι' ἄλλοτε τῆς Ἐριδος τὸ Μῆλον.

Εἰς τὸν κυρίαρχον λαὸν μαχαίρι καὶ πιστόλι
νὰ τᾶχῃ διασκεῖδ'αι καθημερινῇ καὶ σχολῇ.

Ἐστὸς μὴ μοῦ ἄπτου ντιστεγνέ με τὰ πολλὰ τὰ καλλῆ
τίτλους τῆς εὐγενείας τῶν ἀπὸ χαρτί μπ'ακάλλῃ.

Ἐστὸς τζογαδόρους κόψιμο τῆς τράπουλας καὶ πλούτη
μὲ τὸ χαρτοκοπάνισμα καὶ μὲ τὸ μπαλαμουτι.

Νέφτι γιὰ ὁρόμο ἔστὸς γαμπροὺς τοὺς καψοφουκαράδες,
ποὺ καθεμὶν νὰ βλαστημᾶ πῶς ἔβρεθ' με παράδες.

Ἐστῆς Ἀμαζόναις τοῦ συρμοῦ, ποὺ ἔχουν φαντασία,
τὴν παρδαλὴ γαϊδούρα μου νὰ κάνουν ἱππασία.

Εἰς ὅσους Σκακράκηδες φερμάρουν τὰ σαλόνια
ζυλένιους καραγιόζ'ηδες μὲ σπάθαις καὶ γαλόνια.

Τοῦ καθενὸς Συνοδικοῦ ραβδὶ γιὰ πατερίτσα του
τοὺς ἐν Χριστῷ συλλειτουργοὺς νὰ δέρνῃ ἑστὰ καπρίτσα του.

Εἰς τοὺς γι'ατροὺς μικρόβια νὰ ἔρ'ίσκουν τοῦ νεροῦ
γιὰ νὰ πεθαίνωμε μ' αὐτὰ καὶ ὄχι κουτουροῦ.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Γιάννης Ἀιδονόπουλος, γνωστὸς ἀνὰ τὴν πόλιν
καὶ πρῶτος τῶν φραγκορραπτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην,
πολλὰ κασιέρια ἔφερε καινούρια τοῦ χειμῶνος,
ποὺ δὲν τὰ φθεῖρει εὐκολὰ ὁ πανδαμάτωρ χρόνος.
Μὰ τώρα συνεταῖρός του κι' ὁ ἀδελφός του μένει,
ὅπου κανεὶς ἑστὸ κόψιμο μ' αὐτὸν δὲν παραβγαίνει,
καὶ θαύματα ἐσπούδασε τῆς κοπτικῆς περίσσια
ἑστὸν Βίντερ τὸ Κατάστημα, γνωστὸν εἰς τὰ Παρίσια.
Τέτοιον φραγκορραπτάδικο δὲν εἶναι παῖξε γέλα...
τὸ ράφιμό του ἐντελές, τὸ κόψιμό του τρέλλα.
Σὲ κόβει Ἀιδονόπουλος ;... εἶσαι καλὰ κομμένος...
σὲ ράβει Ἀιδονόπουλος ;... εἶσαι καλὰ ραμμένος.

Κι' ἐμεῖς εἰς γνῶσιν φέρομεν τῶν εὐγενῶν κυρίων
πῶς τὸ ἀρχαῖον καὶ λαμπρὸν τῶν Ἀθηνῶν κουρεῖον.

Ἐστὸς ἀμαξάδες καὶ λοιποὺς ἀνέτως νὰ πλακῶνουν
ὅσους ἀπὸ μικρόβια καὶ σκετωμοὺς γλυτόνουν.

Ἐν'α σωρὸ μπαστάρδικα εἰς τὸ Βρεφοκομεῖον
κι' ὀκτὼ χιλιάδες ποντικὺς ἑστὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.

Ἐστὸς λωποδύτας σούφρωμα παντὸς τυχόντος πράγματι
καὶ νὰ ἰδρῶσιν Σύλλογον δυνάμει Διατάγματα.

Εὐχὴ Πρωτοχρονιάτικῃ νὰ μὴ ἔβρεθ' γιὰ πάντα
ἐκεῖνος ποὺ μοῦ σούφρωσε τὴν ἄτυχῇ μου τσάντα.

Εἰς τοὺς κλητῆρας νὰ κυλοῦν σὲ μιὰ καὶ σ' ἄλλῃ βρώμα
χωρὶς νὰ πέρν' ἡ μούρη τῶν τῆς ράχης τῶν τὸ χροῖμα.

Σελάχια καὶ ἑστὸς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου
καὶ ἑστὸς τρελλοὺς ἀπόδρασιν ἐκ τοῦ Φρενοκομείου.

Γκαρίσματα ἑστὸς ποιητὰς καὶ λύρας παραχόρδους
καὶ τόση λόρδα νάχωμε ποὺ νὰ μᾶς λένε Λόρδους.

Ὀλίγη δυνάμιτιδα ἑστὸς Μαραθωνομάχους
γιὰ νὰ τινάζουν ἑστὰ ἡγήλα τοὺς παναρχαίους βράχους.

Εἰς τοὺς βλαστοὺς τοῦ Ἡρακλῆ, ποὺ ἡγρέμισε τὸν Διῶ,
νὰ γκαρεμισθοῦν ἑστὰ βάραιρα τοῦ Στεφανῆ τοῦ Ψύχα.

Πολλαῖς μουτσύναις τῆς τιμῆς εἰς μερικοὺς τιμίους
νὰ διακρίνωνται μ' αὐταῖς ἀπὸ πολλοὺς ἁμοίους.

Ἐστὸν Φκσουλῇ καὶ Περικλῇ μιὰ τροῦμπα μὲ μελάνι
νὰ μουντζουρώνουν τοὺς Ρωμηοὺς κι' ἐμὲ τὸν μπεγλιδάκι.

Εἰς ὅλο τὸ Ρωμάλικο, ποὺ θούρια τοῦ κάνω,
τὰ φάσκελα τὰ τακτικὰ καὶ τρία παραπάνω.

τὸ φέρων τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Γιάννη Φιλιππίδη,
ποὺ σὲ κουρεῖται ἑστὴ στιγμὴ με στερωτὸ ψαλλίδι,
ὅπο τὸ σπῆτι φρίσκειται τοῦ Χατζηκυριακοῦ...
ἑστὸ Γκουργεῖον ἀντικρὺ τῶν Οὐκρομικῶν...
εἰς τοῦτο οἱ παρόδες σας δὲν πᾶνε τοῦ κακοῦ,
καθ' ὅλα δὲ σας φαίνεται ὡς Εὐρωπαϊκόν.

Γεωργιάδης ὁ γνωστὸς, τοῦπᾶλλον Παναγιώτης,
ἀνὴρ δραστηριώτατος καὶ μάλα πατριώτης,
ἐσχάτως πράγματι ἐγένετο ἐδῶ τοῦ Τσανακλῆ,
τοῦ ἐν Καίρῳ Ἑλλήνος καὶ πρῶτου θεριακλῆ,
ποὺ ἔβρεθ' αὐτὸν εἰς στεναγμὸν τὸν Κερίση σῆσαι
καὶ προμηθεύει δι' αὐτὸν τσιγὰρα ἐκ τῶν πρώτων,
βραβεῖα δ' ἔλαβε χρυσὰ εἰς ὅλας τὰς ἑκθέσεις
καὶ τὰ καπνὰ του ἔκαμαν παντοῦ καὶ πάντα κρότον
Τσιγὰρ ἀντάξια τιμῆς καὶ δόξης αἰδίου,
κι' αἱ τρέξῃ ὅποιοι κάπνισμα πόθει καὶ λαγαρᾶ
εἰς τὸ ἐδῶ Κατάστημα, εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου,
νὰ ματαίωσ' αἱ πᾶσι τσιγὰρα μὴ φορᾶ.